

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀειδομήντες χρόνον
την κλεινὴν οδοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἦλιος κ' ἑνθακόσος κ' ἔτη
κ' ἔλα γάλα Μπαρμακαλέτη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολλή.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τὸ φ ρ δ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μερὰ—δ ε κ α φ ρ δ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ε ρ ι.

Εικοσὴ και τετάρτ' Ἰουλίου
και Φεβρὺς τοῦ κλεινοῦ Ἀβανίου.

Ἐθακόσος σαράντα κ' ἔπειτα
και ὄμηται μάλας ἀπὸ.

Τὸν Ρωμηὸν μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χειμαρρὸν φῶδῶν
ἐπιθῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι θρόσους μεγάλης ποιητάρχοις σταθμῶς,
ἐπὶν οὐκ ἔμειν Ἐμπειροῦν, δεκτικότερ' ἀρεθμῶς.

Ἡ ἔξινη παρὰ
κάτω ἴστων Φαληρέα.

Ἐντονηρὸς μεγάλῃ
κ' ἔρτος εὐτυχία...
πηγαίνεις σ' ἀγορῶν
ζητώντας ἰσυχία,

οὐ μὴν κ' ἐμὴ με τοῦται τὸν θάβρολ σου θάβρης,
και πέφτουν σὰν κωράδες πικρῆς χροῦς μαθρῆς.

Κ' ἔγὼ τῆς βλασημῶ
κ' ἔλο τῆς πολεμῶ,

και μαλνομαί κ' ἀρρῶσ οὐκ μινγοκόντος ἄρης
μέσος σ' ἀπῆς τῆς ζῆσῆς τῆς φλόγας και τῆς λαθρῆς,
και κρῖμα ποῦ δὲν ἤλιθε κ' αὐτὸς ὁ Λαχοβάρης
τὰ βομβαρδοβολήσῃ τοῦται μινγοκόντος μαθρῆς.

Π.— Τὶ κάνεις, βρε', σὸ Φάληρο;
Φ.— Τὸν ἄνεμο κωβάρη
και μὲ λαχάρα κρῶσμενα νὰ δῶ τὸν Λαχοβάρη,
ἀλλ' ὅμως ἐπ' ἀρρῶσιν ἀνέβαλε κ' ἐκείνος
τῆρ καθ' ἡμῶν ἐπιδείξειν, και δὲν ἤκουσθῃ θρῆγος.

Π.— Βρε Φασουλή, πῶς τὰ περνεῖς;
ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνεις;
ποῦ τὴν ἡμέρα τριγυρνῆς;
τῆρ νύκτα ποῦ πηγαίνεις;

Τῆς βλέπεις μέσα σὸ νερὸ και μέσα ἴστων καρφῆ
μὲ τῶνην χάριν νὰ πεκοῦν,
κ' ἐκείνους διασπορηκοῦν
τὸν βιον τὸν μονότονον ποικίλων ἀδελφῆ.

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτῆς πῶς τὰ περνεῖ,
μὴ μ' ἐρωτῆς ποῦ τριγυρνῶ.
Ἄκουσος πινωτας καρφῆ καθῆνα παπαγάλο,
και σ' τὴν Πλατεία τῆρ λαμπερῆ
γυρῶσιν νύφρας και γαμηροί,
και βλέπεις νυφοπάζαρο νὰ γίνεται μεγάλο.

Κ' ἔρτος, Περιμῆλον μου, καθόλου δὲν ἀροῦμαι
καλὰ πῶς τῆρ περνοῦμε.
Κ' ἔρτος ὅς ρεμβάσομεν μὲ τῆς ἀλῆς τὴν ὄνα...
γὰρ κῦτταξε εἰ θάλασσα κ' ἀναια κωματοῦληγες,
κ' ἔβ' σὸν καλὰ καθοδόμενα μὲς κωριεσθρ πεινα
ἔχομε πρόχωρο φαγὶ κ' ὄρεστικο τῆρ μῆγας.

Πιόνων και ξερωγῖτες, πειόνων και Σουδιάδες,
και ξερωγῖς μακρῶς και φλέγσαι κ' ἀνάφαιτες,
κ' ἔρτος ἐπεφάνθησαν μινγοκόντος μινγῶδες,
κ' ἐκὼν ἀέκων γίνεται κανένας μινγοχάφης.

Κ' ἔρτος πάλι κωχελῶς
περὶ πολλὰ σπουδάζομε,
κ' ἔρτος παρὰ θῶν ἀλῶς
καλὰ διασποδάζομε.

Πειοῦν δῶδ, πειοῦν ἐκεῖ, γανόνων τὸ τερβέλο σου,
κινῆς μὲ τὸ μιντέλι σου, κινῆς μὲ τὸ καπέλο σου,
ὅμως ἐκείνους, Περιμῆλη, ποῦ σὸν λεπὸ κληθόντοισι,
γαμμοκοιογράφους καθ' ἔλας διενθόντοισι.

Πειοῦν ἐμῆρῶς μου, Περιμῆλη, λογῆς λογῆς ἑσπῶτα,
κ' ὄσφραλοῦνται κ' ἔγγηλατοῦν νὰ βροῦνε θηλυκὰ,
κινῆς και τῆρ θάλασσα γὰρ γὰρ, πῶτα πῶτα
και λέω: πῶτα θάλασσα εὐτυροῦλημῶν;

